

POSTANOWIENIE

Dnia 23 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Grela

w sprawie z wniosku K. S.
przy uczestnictwie Gminy Miasta G.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 stycznia 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 12 marca 2019 r., sygn. akt III Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki kwotę 1350 (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

K. S. wniósł o stwierdzenie, że z dniem 1 października 2005 r. nabył przez zasiedzenie prawo własności działki gruntu o powierzchni 266 m² położonej w G. przy Al. [...] oznaczonego na karcie mapy KM [...] obręb G. , obejmującego część nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w G. prowadzi księgę wieczystą o numerze (...), składającej się z gruntów o numerach (...) i (...).

Postanowieniem z 16 października 2018 r. Sąd Rejonowy w G. stwierdził, że K. S. nabył z dniem 31 grudnia 2010 r. w miejsce ówczesnego właściciela prawo

własności gruntu położonego w G. , stanowiącego część działki nr [...]0 o powierzchni 248 m², dla której to działki Sąd Rejonowy w G. prowadzi księgę wieczystą (...), oznaczonego na mapie dla celów sądowych, sporządzonej przez biegłego sądowego geodetę T. R. , znajdującej się na karcie 152 akt niniejszej sprawy literą A oraz uczynił tę mapę integralną częścią niniejszego orzeczenia.

Postanowieniem z 12 marca 2019 r. Sąd Okręgowy w G. zmienił postanowienie Sądu Rejonowego w ten sposób, że oddalił wniosek o zasiedzenie.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W ocenie skarżącego, skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd drugiej instancji w sposób oczywisty naruszył: art. 172 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 336 k.c. w zw. z art. 339 k.c. i art. 224 § 2 k.c. w zw. z art. 225 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W judykaturze już wielokrotnie wypowiedano się na temat charakterystyki skargi kasacyjnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18, niepubl.). Wskazano tam m.in., że skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej.

Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., gdy w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy. Konieczne było zatem wykazanie, że Sąd drugiej instancji w sposób oczywisty naruszył przepis jasny i jednoznaczny, którego wykładnia i stosowanie nie budzi żadnych wątpliwości (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07).

Szczegółowa analiza sprawy prowadzi do wniosku, że powyższa przesłanka nie została wykazana. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie wykazano, że przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia popełniono uchybienia w zakresie stosowania prawa, które miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom. W skardze kasacyjnej nie powołano argumentów, które mogłyby świadczyć, że w sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy.

Zdaniem wnioskodawcy, nie sposób podzielić przekonania wyrażonego przez Sąd drugiej instancji, że uiszczanie wynagrodzenia za korzystanie z nieruchomości zmienia charakter posiadania samoistnego na posiadanie zależne. Należy jednak podkreślić, że Sąd Najwyższy w postanowieniu z 11 października 2012 r. (III CSK 316/11) uznał, że to odmowa zapłaty za bezumowne korzystanie jest typowym przejawem posiadania samoistnego.

Biorąc to pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej, nie znajdując też okoliczności, które obowiązuje brać pod uwagę z urzędu w ramach przedsądu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 w związku z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

aj